

Welkom

Hartelijk welkom alle kleine en grote mensen in deze laatste viering voor de zomervakantie.
Hartelijk welkom wie jullie ook zijn en waar jullie ook vandaan komen zeggen we hier traditiegetrouw.

Hartelijk welkom speciaal voor een paar kleine gasten –
we weten niet waar die vandaan komen, maar ze zijn grijs en hebben een staartje.
Niet doorvertellen hoor.

Inleiding

De vorige twee vieringen gingen over het thema 'De wereld is van iedereen', een regel uit het lied 'Iedereen is van de wereld' van de Scene. Het thema drukt uit dat je niet alleen op de wereld bent, dat de wereld niet alleen van jou is, dat je moet delen.

Het thema van vandaag sluit daar bij aan. Er is genoeg – maar alleen als je met elkaar deelt.
Meer hoeft ik er niet over te zeggen. De rest van de viering spreekt voor zich.

Verhaal

Er waren eens drie muisjes, Piep, Grijsneusje en Hinkeltje. Ze woonden in een leeg boerderijtje. De mensen die in dat boerderijtje hadden gewoond waren verhuisd. En nu woonden de muisjes er alleen.

Piep had een holletje gemaakt in een van de slaapkamers. Ze kon daar heerlijk in het bedje liggen.
Grijsneusje had een holletje gemaakt in de keuken. Ze sliep in een van de keukenkastjes en waste haar snuitje elke dag onder de kraan. En Hinkeltje had een holletje gemaakt in de tuin. Hij sliep in de schommel.

In de zomer hadden ze heerlijk samen gespeeld en samen gegeten van de appeltjes van de boom. Maar het werd herfst en de appeltjes waren bijna op. De laatste appeltjes had Hinkeltje verstopt in de tuin. Grijsneus en Piep waren heel boos geworden. Maar Hinkeltje dacht: ik deel ze niet, hoor. Ik heb zelf zo'n honger! Ik moet ze bewaren en zelf steeds een klein hapje nemen, tot het weer voorjaar wordt, en zomer, en er weer nieuwe appeltjes aan de bomen gaan groeien.

Grijsneus en Piep hadden alle kamertjes van de boerderij afgezocht naar andere dingetjes om te eten. Piep had in de kelder wat melk gevonden maar dat had ze niet aan Grijsneusje verteld. Ze had de melk meegenomen naar haar holletje in de slaapkamer. Nu had ze nog wel trek, maar geen dorst meer. Als ik elke dag een klein slokje neem, dan red ik het wel tot de lente en de zomer, tot de appeltjes er weer zijn, dacht ze. Elke avond kroop ze onder het warme dekentje en dronk een slokje. En dan droomde ze van koeien en kisten vol appels.

Grijsneusje had in de stal nog een paar eitjes gevonden. En een pak meel, maar dat witte spul vond hij maar vies. Elke dag kookte hij een eitje en knabbelde dat dan in kleine stukjes op. De keuken was 's nachts wel een beetje koud om in te slapen. Maar van een gekookt eitje werd je wel een beetje warm en als hij ging slapen, kroop hij onder een oud krantje.

Geen van de muisjes vond het leuk, zo in zijn eentje. En allemaal hadden ze honger of juist dorst. Maar niemand wilde iets met de ander delen. Want ze waren allemaal bang dat ze dan zelf niet genoeg over zouden hebben.

Het verhaal gaat verder....

Op een dag kroop er een vierde muisje onder de deur van de boerderij door.

Snorhaar: hallo, is daar iemand? Joehoe, ik ben Snorhaar. Ik heb hartstikke trek, en dorst ook. En ik ben moe en koud. Is er iemand thuis?

Geen van de muisjes zei iets. Snorhaar dacht dat het boerderijtje leeg stond en ging op onderzoek uit. Na rondgesnuffeld te hebben in de gang en de badkamer kwam hij in de keuken. In het keukenkastje vond hij Grijsneus, verstopt achter een pak meel.

Snorhaar: Tjonge, wat ben ik blij dat ik jou tref. En wat heerlijk, ik zie dat je eitjes hebt! Ik heb uren door de kou gelopen en ik heb zo'n trek.

Maar Grijsneusje keek hem bang aan en zei: "Nee hoor, dat gaat niet. Ik heb nog maar een paar eitjes en daar moet ik nog tot de zomer mee doen! Maar kijk maar in het slaapkamertje verderop in de gang, daar vind je wel iemand die iets met je kan delen." En hij trok het keukenkastje snel weer dicht.

Nou moe. Snorhaar haalde zijn schouders op, stak zijn neusje in de lucht, en rook.... Melk! Mmm. Hij trippelde naar de slaapkamer en vond Piep, verstopt onder haar dekentje.

Snorhaar: Tjonge, wat ben ik blij dat ik jou tref. En wat heerlijk, ik ruik dat je melk hebt! Ik heb uren door de kou gelopen en ik heb zo'n dorst.

Maar Piep keek hem bang aan en zei: "Nee hoor, dat gaat niet. Dit is mijn laatste pak melk en daar moet ik nog tot de zomer mee doen! Zoek maar in de tuin, misschien vind je daar wel iemand die iets met je kan delen." En ze trok het dekentje snel weer over haar hoofd.

Beteuterd keek Snorhaar om zich heen. Wat een ongastvrije muisjes in deze boerderij. Konden ze nou geen hapje of slokje missen? Hij klom uit het slaapkamerraam de tuin in. Daar lag een muisje te slapen in de schommel.

Snorhaar: Hoi, wie ben jij? Ik ben zo blij dat ik jou tref! Ik heb uren door de kou gelopen en ik heb zo'n trek! Heb jij misschien iets te eten dat we kunnen delen?

Maar Hinkeltje keek hem bang aan en zei: "Sorry, nee. Ik heb alleen maar een paar appeltjes en daar moet ik nog tot de zomer mee doen. Heb je al in de keuken gekeken of in de slaapkamer? Misschien hebben Piep of Grijsneus iets voor je. Ik kan je helaas niet helpen." En hij kroop omhoog langs de glijbaan om verder te slapen in de trampoline.

Teleurgesteld ging Snorhaar op de grond zitten. Hij voelde zich heel alleen. Maar toen bedacht hij zich iets. Hij deed zijn rugzak open en rommelde tussen zijn spulletjes. Ha, daar was de pan waar hij onderweg altijd mee kookte. Opeens drukte hij de pan tegen zijn borst en maakte er een dansje mee.

Wat denken jullie dat hij van plan was? Heel goed!

Snorhaar riep alle muisjes uit hun holletjes.:

Muisjes, muisjes! Kom eens uit jullie holletjes. Hebben jullie soms zin in.....
APPELPANNENKOEKEN?

De muisjes snaptten er niets van. Wat bedoelde hij nou? Maar Snorhaar lachte en lachte en riep:

Vertrouw me nou maar! Hinkeltje, neem eens een appeltje mee. En Piep: kun je 1 glaasje melk missen? En Grijsneus? Ik heb dat vieze witte spul nodig! En een eitje.

Schoorvoetend kwamen de muisjes naar buiten. Snorhaar nam ze mee naar de keuken en bakte voor iedereen een HEERLIJKE appel-pannenkoek. De muisjes zaten te smullen en likten hun pootjes er bij af. Zo samen aan tafel was eigenlijk wel weer heel gezellig. Al snel maakten ze grapjes en vertelden ze elkaar honderduit verhaaltjes.

Na het eten gingen de muisjes heerlijk samen in de tuin spelen, wasten daarna allemaal hun snoetjes en pootjes onder de kraan van de keuken en kropen tot slot samen onder de deken van het bedje. Lekker warm zo met z'n vieren. En niemand voelde zich meer alleen. Zo ging het elke dag, en op een dag werd het lente en daarna werd het zomer. De muisjes verzamelden appeltjes, besjes, nootjes en nog veel meer. En er was genoeg, meer dan genoeg voor iedereen.

Overweging

Uit veel verhalen kun je iets leren. Ze zijn gemaakt om iets uit te leggen. Met het verhaal over de muisjes wilde ik laten zien dat het zo jammer is als je bang bent om te delen van wat je hebt. Want wie bang is voelt zich vaak alleen. Maar wie deelt voelt zich verbonden en komt er vaak achter dat er onverwachte, mooie dingen mogelijk zijn. Tenminste, dat geloof ik.

In de bijbel staan ook verhalen die bedoeld zijn om iets uit te leggen. Een van die verhalen lijkt denk ik erg op het verhaal van de muisjes en gaan we zo lezen. Het verhaal gaat over Jezus en staat wel zes keer in de bijbel! Ik las op de computer een uitleg van iemand die zei: het verhaal staat er wel zes keer in omdat mensen het zo moeilijk vinden om te begrijpen. En dat is misschien omdat mensen het zo moeilijk vinden om te delen.

Vinden jullie het ook moeilijk om dingen te delen? Met je broer of je zus bijvoorbeeld? Volwassenen vinden dat ook best lastig. Daarom oefenen we het in de kerk. In deze kerk doen we dat elke zondag. Dan delen we brood en wijn. Vandaag delen we crackers en druivensap, omdat jullie er bij zijn. Vandaag eten we na de viering ook nog wat met zijn allen, omdat het bij ons de laatste viering is voor de zomervakantie. Willen jullie zo de placemats versieren om de tafel mee te dekken? Ik lees het verhaal over Jezus voor en daarna kunnen jullie onder de tafel placemats pakken en stiften, stempels en stickers om die mooier te maken. Ik lees het verhaal uit Johannes 6 (vertaling: Bijbel in gewone taal)

6 ¹Daarna ging Jezus naar de overkant van het Meer van Gallilea, dat ook wel het Meer van Tiberias genoemd wordt. ²Een grote groep mensen ging Jezus achterna. Want ze hadden gezien dat hij met zijn wonderen zieke mensen beter maakte.

³Toen ging Jezus een berg op. Daar ging hij zitten met zijn leerlingen. ⁴Het was vlak voor het Joodse Paasfeest.

⁵Jezus keek om zich heen. Toen hij zag dat er een grote groep mensen aan kwam, vroeg hij aan Filippus: 'Waar kunnen we eten kopen voor al deze mensen?' ⁶Jezus vroeg dat omdat hij wilde zien hoe Filippus zou reageren. Hij wist zelf al wat hij zou gaan doen.

⁷Filippus zei tegen Jezus: "Dat kan echt niet! We hebben veel te weinig geld om voor al deze mensen eten te kopen!'. ⁸Er kwam een andere leerling bij. Het was Andreas, de broer van Simon Petrus. Andreas zei: ⁹ Er is hier een jongen met vijf broden en twee vissen. Maar daar hebben we niets aan voor zoveel mensen.

¹⁰Jezus zei tegen de leerlingen: 'Laat alle mensen gaan zitten.' Er was veel gras op die plaats. Iedereen ging zitten. Het waren meer dan vijftuizend mensen.

¹¹Jezus pakte het brood dat de jongen bij zich had, en dankte God voor het voedsel. Daarna begon hij het brood uit te delen. Met de vis deed hij hetzelfde. En de mensen konden zoveel eten als ze wilden.

¹²Toen iedereen genoeg gegeten had, zei Jezus tegen de leerlingen: 'Haal het eten op dat over is. Er mag niets achter blijven.' ¹³De leerlingen haalden alles op wat over was van de vijf broden. Het waren twaalf manden vol met brood.

Zou dat nou net zo gegaan zijn als met die muisjes? Dat alle mensen die bij Jezus waren, best wat eten hadden meegenomen maar dat niemand het wilde delen? Misschien wel, misschien ging het precies zo. Tot... een jongetje zijn brood en vis wilde delen. Dan gebeurt er iets. Dan komt er een oplossing. Want als jij begint met uit te delen, durft een ander misschien ook. Ik denk dat toen één jongetje zijn broodjes en zijn vis wilde delen, dat zijn vriendje toen ook zijn boterhammen uit zijn tas heeft gehaald om uit te delen. En die zijn moeder had nog wat appels. En haar buurman een rol koekjes. En kijk eens, toen bleek er toch genoeg te zijn. Meer dan genoeg zelfs. Misschien ging het zo. Misschien ging het anders. Ik weet het niet. Maar ik hoop dat het zo KAN gaan. Als we ons niet teveel zorgen maken. Als we durven vertrouwen op de liefde. Als iedereen iedereen op handen draagt.

Daarom tot slot nog een paar regels uit een ander bijbelboek (Mt 6) - Willibrordvertaling). Niet om dingen

te simpel voor te stellen – over deze regels kun je weer een nieuwe overweging houden - maar wel om ons een beetje moed in te praten.

[25] Daarom zeg Ik jullie: maak je niet bezorgd over wat je zult eten of drinken om in leven te blijven, en ook niet over de kleding voor je lichaam. Is het leven niet meer dan het eten, en het lichaam niet meer dan de kleding? [26] Kijk naar de vogels van de hemel: ze zaaien niet en maaien niet en oogsten niet, je hemelse Vader voedt ze. Zijn jullie niet meer waard dan vogels? [27] Wie van jullie kan met al zijn zorgen een el toevoegen aan zijn leven? [28] En wat maak je je bezorgd over je kleren? Leer van de lelies op het veld hoe ze groeien. Ze werken niet, ze spinnen niet. [29] Maar Ik zeg jullie: zelfs Salomo met al zijn pracht en praal ging niet gekleed als een van hen.

Dat het zo mag zijn.

Zegen

Wie zijn leven niet wil geven,
niet wil delen met zovelen
met een ander
gaat verloren.

wie wil geven wa hij heeft
die zal leven
opgegeten
die zal weten dat hij leeft

ga dan heen in vrede
neem, deel, eet en drink
en weet je gezegend.
Er is genoeg voor iedereen
